یادداشت

در گذر از سی و پنجمین سالگرد
درگذشت سید جواد بدیع‌زاده

رهنمود هنری آقای سیاستمدار به یک هنرمند

محمدرضا ممتازواحد
منتقد

در حدود سال‌های ۱۳۱۴ ه.ش. سید جواد بدیع‌زاده در تدارک سفر به حلب و بیروت جهت ضبط چند صفحه بود. از قضا نشستی مهمانی‌ای ترتیب می‌دهد و محفل انسی با حضور محمدعلی فروغی (ذکاءالملک)، محمدتقی بهار، سید کاظم اتحاد (مدیر روزنامه امید)، ابوالحسن صبا، حبیب سماعی و حسین یاحقی برگزار می‌شود. در حین هنرنمایی هنرمندان ناگهان میرزا یحیی سعیدالواعظین (ادیبی بدیع‌زاده) سرزده به جمع حاضر ملحق شده و غزلی از سعدی را در فواصل دستگاه ماهور به شکل بسیار نافذ و عجیبی می‌خواند که تمامی افراد حاضر در جلسه و از جمله بدیع‌زاده را تحت‌تأثیر قرار می‌دهد. بدیع‌زاده نیز به وجد آمده و در جواب آواز، غزلی از سعدی را به شیوه داش مشدی‌های نان‌ورزگار به زیبایی و حلاوت می‌خواند. پس از پایان آواز، محمدعلی فروغی ضمن تشویق بدیع‌زاده، نکاتی را به وی متذکر می‌شود: «این هم طرز مطلوبی است از خواننده... ولی نکته‌ای را باید تذکر بدهم و آن این است که اولا این رقم آواز را باشعر سعدی و حافظ و این قبیل گویندگان نباید خواند... به علاوه با اشعاری که حالت درونی آنها را نشان می‌دهد باید خواند؛ مثل محمسات تحت‌تأثیر قرار می‌دهد. بعد از آن